

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 25 (108) • 27 august 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să căutăm desăvârșirea!

Sfântul Ioan Scărarul

„Desăvârșirea este învierea sufletului mai înainte de învierea trupului.”

Învățăm din pilde

„Este foarte bine!”

Un rege african avea un prieten foarte bun, din copilărie. Acest prieten avea obiceiul ca indiferent de situația în care se afla (pozitivă sau negativă) să reacționeze la fel: „E foarte bine!”.

Într-o zi, regele și prietenul său se aflau la vânătoare. Prietenul încărca și pregătea armele pentru rege. Dintr-o greșeală, o armă s-a descărcat și i-a rețezat regelui buricul degetului mare. Examinând situația, prietenul a remarcat ca de obicei: „E foarte bine!”.

La asta regele a replicat: „Nu, nu e bine deloc!” și a ordonat ca prietenul lui să fie aruncat în închisoare.

Un an mai târziu, regele vâna într-o zonă periculoasă. A fost capturat de canibali, care l-au dus în satul lor. L-au legat și au început să se pregătească să-l „prepare”. Unul dintre canibali, care vroia să aprindă focul, a observat că regele nu avea buricul degetului mare. Fiind superstițioși, aveau ca regulă să nu mănânce pe nimeni care nu era...întreg. În concluzie, l-au eliberat pe rege.

La întoarcerea acasă, regele și-a reamintit de întâmplarea de la vânătoare, când își pierduse degetul și, cuprins de remușcări, a ordonat ca prietenul lui să fie eliberat.

– Ai avut dreptate, i-a spus prietenului proaspăt eliberat. A fost foarte bine că mi-ai rețezat buricul degetului. Și a început să-i povestească pățania cu canibalii. *Îmi pare foarte rău că te-am trimis la închisoare atâta vreme. A fost urât din partea mea să fac acest lucru.*

– Nu, a replicat prietenul, **Este foarte bine!**

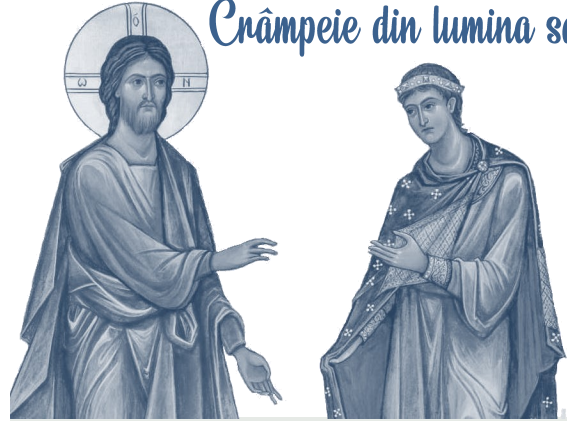
– Ce vrei să spui cu asta, „Este foarte bine?!”. Cum poate fi bine să-ți trimiți prietenul la pușcărie un an?.

– Dacă n-aș fi fost în pușcărie, aș fi fost cu tine... și aș fi fost mâncat de canibali!

* * *

Indiferent în ce situație te afli, depinde de tine și de atitudinea ta, dacă acea situație este bună sau rea. Dumnezeu, însă, pe toate le lucrează și le rânduieste spre binele tău, chiar dacă tu, pe moment, nu înțelegi!

Enâmpeie din lumina sărbătorii

Desăvârșirea și cum o putem realiza astăzi

Părintele Cleopa Ilie

Păzirea poruncilor Legii, unită cu credința dreaptă în Hristos, aduc mântuirea omului, dar nu-l fac desăvârșit. Acest lucru îl arată marele Apostol Pavel când zice: „Nimic nu a desăvârșit Legea” (Evrei 9, 9; 10, 1). Auzind pe Mântuitorul, zicând: „Eu am venit ca viață să aibă, și din belșug să aibă” (Ioan 10, 10). De aici trebuie să înțelegem că alta este treapta celor ce intră în viață, adică se mântuiesc, și alta este treapta celor ce voiesc să aibă și mai multă viață, adică a celor desăvârșiți. „Cei ce se mântuiesc, moștenesc viața cea veșnică, iar cei ce sunt desăvârșiți, nu numai că se mântuiesc, dar moștenesc vistierile slavei celei dumnezeiești din ceruri” (Kiriacodromionul, pag. 388, București, 1875)... **Dar cum înțelegem noi desăvârșirea și cum o putem realiza astăzi?**

Cel mai sigur se realizează desăvârșirea recomandată de Hristos în Sfânta Evanghelie de astăzi, **în cadrul vieții monahale**. Întrucât această Evanghelie este singura care stă la baza întemeierii monahismului creștin, idealul de desăvârșire în credință, în rugăciune și dragoste se realizează mai ales în cinul monahal. Oare călugării nu renunță de bună voie la avere, la cinste, la familie, la toată libertatea vieții pământești și, prin cele trei voturi monahale ascultare, sărăcie de bună voie și curăție nu își închină trupul și sufletul slujirii lui Hristos până la moarte? Călugării au făcut dintotdeauna cele mai mari eforturi și jertfe pentru desăvârșire.

Aceasta o dovedește la noi numărul mare de mănăstiri și schituri peste o mie începând din secolul al IV-lea până astăzi, numărul mare de sihaștri și chillii pustnicești, ca și marea vocație ce o au românii dintotdeauna pentru monahism. Monahii sunt considerați niște eroi ai Duhului. Prin jertfa lor ei s-au rugat pentru lume și pentru țară, s-au jertfit în adânc de smerenie pentru lauda lui Dumnezeu și mântuirea fiilor acestui neam. Ei s-au luptat cel mai mult pentru desăvârșirea prin smerenie, prin rugăciuni, prin post și jertfire de sine.

Crâmpoie din lumina sârbătorii

Desăvârșirea și cum o putem realiza astăzi

Părintele Cleopa Ilie

» Ei au apărut cel mai mult Ortodoxia și viața morală în rândul credincioșilor noștri. Ba, unii dintre ei, au devenit harismatici, duhovnici iscusiți cu mulți fii sufletești, ierarhi cuvioși, luminători și slujitori aleși ai Bisericii și ai neamului. Este destul să amintim de sfinții: Daniil Sihastru, Nicodim de la Tismana, Leontie de la Rădăuți, Chiriac de la Biserican, Cuvioasa Teodora de la Sihla, Sfântul Calinic de la Cernica și, recent, Cuviosul Ioan Iacob de la Iordan. Ei s-au jertfit pentru dragostea lui Dumnezeu și prin pilda lor îndeamnă și pe credincioși să trăiască în lume o viață creștină curată, smerită, unită cu Hristos.

Dar și în familie se poate duce o viață creștină, înaltă, sfântă, dăruită lui Hristos. Oare ce sunt acele mame sfinte, cu copii mulți, crescuți în rugăciune și bucurie, dacă nu niște femei desăvârșite în răbdare și iubire? Ce sunt acei credincioși cu viață curată în lume care iau drumul mănăstirilor sau trăiesc în fecorie și văduvie neîntinată prin sate și orașe? Apoi, câți creștini ascunși nu trăiesc în lume plini de sfințenie, de pace, de milă, arzând de dragostea lui Dumnezeu?

Să păstrăm cu răvnă evlavia și exemplul personal al părinților noștri, al mamei, al monahilor, al duhovnicilor și sfinților noștri. Astăzi este desăvârșit cel ce se roagă neîncetat, cel ce este împăcat cu toți oamenii, cel ce miluiește, se smerește și se jertfește pentru apărarea dreptei credințe, pentru bunăcreșterea copiilor și pentru mântuirea tuturor în Hristos.

Să rugăm pe Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, să ne ajute tuturor pe calea desăvârșirii în dragoste, în credință și în rugăciune, spre lauda lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor noastre.

Ne învață Sfinții Părinți

Cuvinte de folos spre mântuire

Sfântul Ierarh Nifon († 1508)

» A întrebat oarecare frate pe **Fericitul Nifon**, zicând:

– **Spune-mi, părinte, cuvânt de folos, cum să mă mântuiesc?**

Și a răspuns starețul, zicând:

– Dacă voiești, fiule, în mijlocul oamenilor a locui, aceasta ești dator a păzi: **a nu prihăni nicidecum pe cineva, a nu osândi, a nu ocări, a nu te întărâta, a nu defăima, nici a te socoti pe sine ca și cum vreun lucru bun ai făcut cândva**, și a te păzi de a zice: «Cutare bine petrece, iar cutare întru neînfrânare», că aceasta este aceea, adică «nu judecați»; ci pe toți cu deopotrivă ochi, cu o punere înainte, cu un gând și cu proastă (smerită) inimă vezi-i; și-i primește pe toți ca pe Hristos. Să nu pui urechea ta lângă omul ce clevește, nici să te îndulcești cu unul ca acesta, ci cu tăcere multă ține-ți gura ta, zăbavnic fiind la grăire și grabnic la rugăciune, și să nu prihănești cândva pe cel ce clevește, nici pe altul oarecare ce lucrează fărădelege,

ci de-a pururea caută la ale tale greșeli, și prihănește-te pe sineți și defaimă-te în fiecare zi.

– **Aceasta, părinte, a nevoitorilor celor desăvârșiți este! a zis fratele.**

Și a zis fericitul:

– Fiule, tinerețea, dacă are **smerenie**, destul este ei. Că nimic nu cere Dumnezeu de la tânăr, fără numai curăție și smerenie. Deci tu, fiule, **fii blând și pașnic, îndurat și milostiv**, și ține-te pe sine dedesubtul tuturor oamenilor și vei fi într-adevăr sălășluindu-te cu Dumnezeu; și nevoiește-te și de a nu năluci cu mintea cum că ai ajuns la măsurile cutărui sfânt, ci grăiește-ți ție însuși de-a pururea așa: «**Suflete, cunoști că întru păcate am covârșit și pe draci, iar vreun lucru bun încă n-am făcut pentru Dumnezeu; și vai nouă, smeritule, ce vom face în ziua Judecării?**».

Și fie-ți **rugăciunea** ta, fiule, în toată vremea vieții tale ca a unui păcătos, zicând în fiecare clipă: «**Doamne, lisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, miluiește-mă**»; și aceea, aici: «**Doamne, curățește-mă pe mine, păcătosul**». Zi și graiul acesta totdeauna: «**Doamne, de cele ascunse ale mele curățește-mă și de cele străine ferește pe robul Tău**».

Cunoaște încă și aceasta, că niciodată să nu te mulțumești cu lucrurile cele bune ale tale, nici a cuteza spre dânsule, că nu știi de sunt plăcute lui Dumnezeu sau neplăcute. Pentru aceasta, cutează mai vârtos spre Dumnezeu și spre puterea Lui, ca niște țărână nefolositoare socotindu-te pe sineți, și de aici este îndreptarea».

Zis-a iarăși fratele:

– **Părinte, cum poate omul să biruiască toată ispita ce-i vine lui asupra de la vrăjmașul?**

Răspuns-a starețul:

– Fiule, **orice fel de ispită de ți-ar veni ție asupra, tăcerea este biruința ei și smerenia și a zice: «Blagoslovește, Părinte»**; și toate lucrurile celui smerit cugetător cunoscute sunt la Dumnezeu și laudate de ingerii Lui, iar tuturor dracilor de spaimă și înfricoșate. Deci tu, fiule, fă-te smerit cu inima și zdrobit foarte, ca să dorească Duhul Sfânt a Se sălășlui întru tine, și să-ți dea ție putere de a goni de la tine toată grija lumească.

Întrebat-a iarăși:

– **Oare precum acum s-au înmulțit sfinții întru toată lumea, așa și la sfârșitul veacului?**

Zis-a lui fericitul:

– Fiule, **până la sfârșitul veacului nu va lipsi proroc Domnului Dumnezeu; așijderea nici satanei slujitor**. Însă în zilele cele mai de apoi, câți într-adevăr vor sluji lui Dumnezeu, se vor ascunde pe sineși cu bună istețime despre oameni, și nu va fi întru dânșii de a săvârși semne și minuni precum în zilele de acum, ci pe cale lucrătoare și măsurată vor călători cu smerenie, și mai mari decât Părinții cei purtători de semne se vor afla întru Împărăția lui Dumnezeu. Pentru că atunci nimeni nu va fi în ochii lor ca să facă semne, ca dintr-o pricină ca aceasta, de a doua oară ațintindu-se oamenii foarte cu osârdie să se ducă către nevoieță.

Că vor fi cei ce împodobesc scaunele preoției întru toată lumea cu totul neiscusiți, neștiind știință de faptă bună; așijderea încă și cei mai mari ai monahilor vor fi, căci se vor birui cu totul de lăcomie de pantece toți, și de mărirea deșartă, și vor fi mai vârtos sminteală oamenilor, și nu pilda.

Pentru aceasta mai vârtos va fi nebagată în seamă fapta bună, căci atunci iubirea de arginți va împărăți. Și vai monahilor celor ce sunt bogați cu aur! Că ocară vor fi aceștia lui Dumnezeu, și nu vor vedea fața Domnului Celui Viu. Monahul sau mireanul care își dă aurul său cu dobândă, de nu se va depărta de o lăcomie ca aceasta, întru adâncul tartarului se va afunda, că nu vrea să le aducă pe dânsule roadă lui Dumnezeu prin facerea de bine a săracilor. Pentru aceasta, fiule, precum mai-nainte am zis, de necunoștință ținută fiind, cei mai mulți se vor prăpăstui întru lățimea căii late și largi, rătăcindu-se.»

(Arhimandritul Ioanichie Bălan, *Patericul românesc*, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 148-149)